

Arrest

nr. 141 539 van 23 maart 2015
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 18 maart 2013 houdende enerzijds, de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en anderzijds, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 maart 2013 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SENAVERE, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 februari 2013 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

De aanvraag vermeldde onder het kopje "II. Omtrent de ontvankelijkheid: de uitzonderlijke omstandigheden" het volgende:

"Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in 'buitengewone omstandigheden' een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België. Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat 'buitengewone omstandigheden' geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, , R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

Dat ook in het nieuwe artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het begrip 'buitengewone omstandigheden' op die manier kan geïnterpreteerd worden.

Dat ten eerste verzoekers centrum van belangen hier in België ligt, nu hij reeds gedurende enige jaren zijn leven alhier opnieuw heeft opgebouwd en structuur heeft gegeven. Hij heeft hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht in de zin van artikel 8 E.V.R.M..

Betreffende de duur van het verblijf en de integratie in de Belgische maatschappij, beslist de ministeriële omzendbrief van 19 februari 2003, dat die elementen niet op zich uitzonderlijke omstandigheden vormen. Wat in tegenstelling betekent dat die elementen wel als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden beschouwd, afhankelijk van elk soortgeval, als die elementen terug te vinden zijn met andere elementen.

Dat er in hoofde van verzoeker zeker een combinatie van al deze elementen is.

Zo verblijft hij alhier reeds gedurende enige tijd (sedert 02.02.2008) en is er zeker sprake van een goede integratie. Zo heeft verzoeker zich kost noch moeite bespaard om zich één der landstalen (met name het Nederlands)) eigen te maken, heeft hij hier in het verleden reeds gewerkt en zal hij ook (opnieuw) actief op zoek gaan naar werk van zodra hij in het bezit is van een verblijfsvergunning.

Al is de wet van 22/12/1999 niet toepasselijk op zich aan de situatie van verzoeker, toch geeft zij aanduidingen over de geest van wat beschouwd moet worden als een uitzonderlijke omstandigheid.

In die zin heeft de Raad van State al herhaaldelijk de wet van 22/12/1999 opgeroepen in regularisatieprocedures gebaseerd op artikel 9 par. 3 van de wet van 15/12/1980 (o.a., RvS, 6 maart 2001, Rev. dr. Etr., 2001,217).

Dat verzoeker aan de voorwaarden voldoet en zodoende bevindt hij zich dus ook in een identieke situatie als de mensen die een regularisatieaanvraag indienden op basis van de wet van 22/12/1999.

Dat deze argumentatie kan weerhouden worden bij toepassing van het nieuwe artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat ten tweede het onwenselijk is voor verzoeker om hem terug naar het land van herkomst te sturen temeer hij alhier gedurende enige tijd verblijft.

Het is duidelijk dat een terugleiding naar de grens, en men kan zich de vraag stellen of dit op dit moment mogelijk is, onmenselijk is en niet in verhouding staat met het doel wat men wilt bereiken.

Ten derde is het onwenselijk voor verzoeker om in dit stadium van integratie gedwongen terug te moeten keren naar zijn geboorteland. Voor hem zou dit werkelijk een trauma betekenen.

Het is werkelijk onmogelijk en onverantwoord om de aanvraag te doen vanuit zijn land van herkomst. "In dit opzicht kan verwezen worden naar de rechtspraak van de Raad van State (arrest 49821 dd. 13/07/1993 (Dr. Des Etrangers 1994, n°77, blz. 27), "...dat artikel 8 van het E.V.R.M. van toepassing is in het kader van artikel 9§3 van de wet van 15/12/1980". De beslissing omtrent de regularisatie moet dus rekening houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoeker in ons land heeft opgericht in de zin van artikel 8 E.V.R.M.

Dat ten vierde verzoeker sinds zijn aankomst alhier blijk heeft gegeven van zijn motivatie om te werken en zijn leven op onafhankelijke en zelfstandige manier uit te bouwen.

Verzoeker heeft er zodoende alle belang bij, zowel persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig, om deze aanvraag vanuit België te richten.

Bij onderhavig schrijven verzoekt mijn cliënt dan ook om een machtiging tot verblijf overeenkomstig art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

Zoals door de wet voorzien weet ik U dank dit verzoek te willen overmaken aan de Minister van Binnenlandse zaken of zijn gemachtigde en mij ten gepaste tijde op de hoogte te willen laten stellen van diens bevindingen.

Tevens weet ik U dank mij van deze handeling schriftelijke bevestiging te willen geven.”

1.2.1. Op 18 maart 2013 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingwet onontvankelijk verklaard. Deze beslissing die aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht op 21 maart 2013, is gemotiveerd als volgt:

“(…) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.02.2013 werd ingediend door K.M. (...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (...) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat het voor hem onmogelijk en onverantwoord is om de aanvraag te doen vanuit zijn land van herkomst, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat het voor betrokkene onmogelijk en onverantwoord is om de aanvraag te doen vanuit zijn land van herkomst, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

De advocaat van betrokkene beweert dat betrokkene aan de voorwaarden voldoet en dat hij zich zodoende in een identieke situatie bevindt als de mensen die een regularisatieaanvraag indienen op basis van de wet van 22.12.1999. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht. De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert februari 2008 in België, heeft Nederlandse lessen en een inburgeringscursus gevolgd, heeft een vrienden- en kennissenkring, is nooit in aanraking gekomen met het gerecht, heeft een blanco strafregister, heeft zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt, is werkwilbig en heeft reeds gewerkt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. (...)”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.2.2. Op dezelfde datum werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Deze beslissing die aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht op 21 maart 2013, is gemotiveerd als volgt:

“(…) Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van C.A., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

E.K.M. (…)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

X Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15.01.2013, aan betrokkene betekend op 22.01.2013.

Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 (drie) jaar.

Reden:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15.01.2013, aan betrokkene betekend op 22.01.2013. (…)

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft een synthesememorie neergelegd. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

3. Over de ontvankelijkheid - samenhang

De Raad stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod aanvecht.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu toont de verzoekende partij de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede bestreden beslissing, die op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat de verzoekende partij tot enig verblijf is toegelaten of gemachtigd en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod kaduuk worden.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep dat is ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

Hiermee geconfronteerd ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betoogt eveneens dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Na een theoretische uiteenzetting over wat buitengewone omstandigheden zijn, licht zij dit middel verder toe als volgt:

“Dat verzoekers reeds sedert 2008 in België verblijft en hier sedertdien een nieuw leven heeft opgebouwd. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat dit element niet in overweging genomen kan worden, daar de beoordeling hiervan dient te gebeuren in de gegrondheidsfase.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier echter aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoeker alhier hun centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat hij zijn leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar hij geen enkele actuele band mee hebben. Verzoeker heeft in Armenië (sic) niet alleen zijn huisvesting achtergelaten, hij heeft bovendien momenteel ook geen sociale banden meer in het land.

Dat er dan ook moeilijk van verzoeker verwacht kan worden dat hij het leven dat hij hier sedert 2008 heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd in de steek zou laten om naar zijn land van herkomst terug te keren.

Het feit dat verzoeker zijn centrum van belangen dat hij hier sedert 2008 heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd zou moeten verlaten, zonder de garantie dat hij in zijn land van herkomst ergens terecht kan voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, maakt dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag via de geijkte weg te doen.

Dat er aldus sprake is van buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoeker.

Dat verzoeker wenst te benadrukken dat de paragraaf in het verzoekschrift dd. 21.03.2013, waarin verwezen wordt naar zijn kinderen, ten onrecht in het verzoekschrift werd opgenomen daar verzoeker kinderloos is.

Dat er aldus in hoofde van verzoeker zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die hem toelaten om de aanvraag in België te doen.

Dat het bovendien ook niet met de zorgvuldigheid overeenstemt om aan verzoeker een inreisverbod voor de duur van 3 jaar op te leggen.

Dat verzoeker namelijk een bevel gekregen heeft om het grondgebied te verlaten naar aanleiding van een eerder beroep op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarbij de door verzoeker voorgelegde identiteitsbewijzen niet werden aanvaard door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat het behoort om eraan te herinneren dat verzoeker zijn land van herkomst reeds sedert 2008 verlaten heeft en sedertdien op legale wijze in het land verblijf daar hij in het bezit was van een F-kaart.

Dat verzoeker dan deze kaart ook had voorgelegd bij zijn aanvraag 9bis, en dat het verzoekschrift om deze reden dan ook niet ontvankelijk werd bevonden.

Dat verzoeker, ter regularisatie van deze fout op 31.01.2013, dus tien dagen nadat hem de negatieve beslissing werd betekend, een nieuw verzoekschrift 9bis aan de stad Hasselt overmaakte, met hierbij dit keer wel de juiste documenten.

Dat het dan ook onredelijk voorkomt om aan verzoeker, gezien het negeren van het betreffende bevel om het grondgebied te verlaten een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd met een dergelijke korte termijn en vergezeld van een inreisverbod voor de duur van 3 jaar.

Dat er nogmaals aan herinnert dient te worden dat verzoeker, zoals hierboven reeds beschreven werd, dat verzoeker in 2008 zijn leven in Marokko achterliet om alhier, aanvankelijk zelfs op volledig legale wijze, een nieuwe leven op te bouwen.

Dat een dergelijk inreisverbod aan verzoeker de mogelijkheid zou ontnemen om het land waar hij gedurende vijf jaar zijn centrum van belangen gevestigd heeft, te bezoeken.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

4.2. Verweerder betoogt in de nota met opmerkingen het volgende:

“In het eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (wet van 29 juli 1991).

Hij betoogt dat hij in het Rijk verblijft sinds 2008 en hier het centrum van zijn belangen heeft gevestigd. Hij verwijst naar Armenië en naar zijn kinderen, die in het Frans school zouden lopen in het Belgische schoolsysteem.

Hij stelt dat van hem niet kan worden verwacht dat hij terugkeert naar een land waar hij geen actuele banden meer heeft.

Het opleggen van een inreisverbod van 3 jaar zou onzorgvuldig en onredelijk zijn omdat hij reeds 2008 in België verblijft en aanvankelijk legaal in België verbleef, terwijl zijn vorige aanvraag om machtiging tot verblijf ex artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 onontvankelijk werd verklaard omdat niet aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde was voldaan en hij onmiddellijk daarop een nieuwe aanvraag indiende, zodat van hem niet zou kunnen worden verwacht het bevel om het grondgebied te verlaten na te leven.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St.1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693) . (RVV, 28 maart 2012, nr. 78.208)

Waar verzoeker aangeeft het niet eens te zijn met de motieven, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt zal worden behandeld. (cf. RvV 5 juni 2012, nr. 82.466)

Waar hij verklaart dat hij sinds 2008 in België verblijft, het centrum van zijn belangen hier is gevestigd, dat hij geen banden heeft met zijn land van herkomst, er geen garantie is dat hij ergens terecht zal kunnen of tewerkstelling zal kunnen vinden, en dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending van artikel 8 EVRM inhoudt, beperkt hij zich tot een loutere verklaring in die zin. Hierbij gaat hij tevens voorbij aan de motivering van de bestreden beslissing, waarbij hij reeds werd gewezen op het feit dat hij geen enkel stavingsstuk voorlegt waarmee hij aantoont dat het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk is om tijdelijk naar het land van herkomst terug te keren.

De Raad is in het kader van de marginale toetsing louter bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RVV 29 maart 2012, nr. 78 303)

Het middel, waarbij verzoeker louter de argumenten herhaalt die hij aanhaalde in de initiële aanvraag, en die het bestuur reeds beoordeelde en van een motivering voorzag, volstaat niet om aan te tonen dat het bestuur op grond van een foutieve feitenvinding of op een kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Bovendien blijkt uit de gegeven motivering dat verzoeker onterecht meent dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd waarom de aangehaalde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden weerhouden. In de bestreden beslissing werd duidelijk gewezen op het gebrek aan bewijzen dat het voor hem minstens bijzonder moeilijk zou zijn om naar zijn land van herkomst terug te keren, dat een tijdelijke terugkeer in principe niet tot schending van artikel 8 EVRM kan leiden, en dat de wet van 22 december 1999 een éénmalige operatie betrof, zodat hij zich niet langer op die wet kan beroepen.

Verwerende partij meent vast te stellen dat de verwijzing naar Armenië en de schoolgaande kinderen van verzoeker een materiële misslag uitmaakt, zodat die elementen niet zullen worden betrokken bij de behandeling van het middel.

Wat betreft zijn kritiek gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, onder bijlage 13sexies, dient verwerende partij erop te wijzen dat verzoeker zich onterecht beroept op de samenhang tussen de onontvankelijkheidsbeslissing d.d. 15 januari 2013 en het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 15 januari 2013, ter kennis gebracht op 22 januari 2013. De rechtsgrond van het bevel om het grondgebied te verlaten werd duidelijk in het bevel aangeduid: verzoeker is, overeenkomstig artikel 7, eerste lid., 1° van de wet van 15 december 1980, niet in het bezit van een geldig paspoort met een geldig visum. Het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 heeft geen schorsende werking, zodat noch

het feit dat een beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 12 oktober 2012 werd genomen alvorens het (derde) bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 15 januari 2013 af te geven, noch het feit dat verzoeker daarna een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf ex artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 indiende, aan verwerende partij kan worden tegengesteld.

Gelet op het niet-schorsend karakter van een aanvraag om machtiging tot verblijf ex artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, kan verzoeker zich evenmin dienstig beroepen op het feit dat de beslissing d.d. 15 januari 2013 werd genomen omdat niet was voldaan aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde. Bovendien werd een eerdere aanvraag ex artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 op 21 september 2010 als niet-ontvankelijk afgewezen, bij gebrek aan buitengewone omstandigheden die het indienen van de aanvraag vanop het grondgebied van het Rijk zouden rechtvaardigen.

Verzoeker meent onterecht dat hij zich op een wettige reden kan beroepen waarom hij er niet toe gehouden zou zijn geweest om het bevel om aan het grondgebied te verlaten d.d. 15 januari 2013 gevolg te geven. Temeer gezien hij reeds sinds 4 juni 2010 onwettig op het grondgebied verblijft, reeds op die datum werd bevolen om het grondgebied te verlaten, en op 3 oktober 2011 een tweede maal werd bevolen om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker kan derhalve evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat het kennelijk onredelijk was om de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod te steunen op het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 15 januari 2013. Waar verzoeker zich beroept op zijn integratie en opwerpt dat het centrum van zijn belangen in België ligt, formuleert niet hij niet uit welke elementen van het administratief dit zou blijken. Gezien geen rechten kunnen worden geput uit illegaal verblijf, en verzoeker reeds sinds 4 juni 2010 illegaal op het grondgebied verblijft, kan hij zich redelijkerwijze niet beroepen op zijn verblijf in België sinds die datum als zodanig. Om die reden laat het middel niet toe om aan te tonen dat niet op redelijke wijze tot het inreisverbod werd besloten, of niet met alle relevante elementen rekening werd gehouden door het bestuur.”

4.3. Zoals hoger reeds gesteld is het beroep slechts ontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Het middelonderdeel dat betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod heeft zodoende geen betrekking op de bestreden beslissing en is dan ook onontvankelijk.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo vermeldt de bestreden beslissing zowel de juridische grondslag als de feitelijke omstandigheden die eraan ten grondslag liggen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verzoekende partij betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen. De Raad wijst erop dat de beoordeling van het afdoende karakter van de motivering nauw samenhangt met de beoordeling van het voldoen van de bestreden beslissing aan de materiële motiveringsplicht die de verzoekende partij eveneens geschonden acht.

In casu werd de bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Aldus blijkt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Op dit principe bestaan drie uitzonderingen: de in een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen (artikel 9, tweede lid), wanneer er buitengewone omstandigheden zijn en de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt (artikel 9bis) en de in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en lijdt aan een ziekte (artikel 9ter).

In casu is enkel de tweede uitzondering aan de orde en meer bepaald het begrip “buitengewone omstandigheden”.

Vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. “Buitengewone omstandigheden” zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist vanwege de overheid een dubbel onderzoek. Vooreerst dient nagegaan te worden of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar is en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te verkrijgen gegrond zijn.

De vreemdeling dient in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd -weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak- : de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. Echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198 679).

Er moet worden benadrukt dat de Raad in casu als annulatierechter optreedt en aldus enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Hierbij dient te worden aangestipt dat de Raad de

regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De verzoekende partij betwist de motivering van de bestreden beslissing op het punt waar de verwerende partij stelt dat haar verblijf sedert 2008 en het gegeven dat zij hier een nieuw leven heeft opgebouwd geen buitengewone omstandigheid vormen, doch elementen zijn die meegenomen kunnen worden in een beoordeling ten gronde. De Raad is echter van oordeel dat deze beoordeling niet kennelijk onredelijk is. Zoals hiervoor reeds uiteengezet blijkt uit de inmiddels vaste rechtspraak van de Raad van State dat integratie geen buitengewone omstandigheid vormt.

Waar de verzoekende partij vervolgens stelt dat de verwerende partij er aan voorbijgaat dat zij het centrum van haar belangen in België heeft en dit in de zin van artikel 8 van het EVRM, gaat de verzoekende partij voorbij aan de motivering van de bestreden beslissing waarbij de verwerende partij stelt "wat het ingeroepen artikel 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezins- en privéleven." Voorts wordt ook nog gemotiveerd "betrokkene beweert dat het voor hem onmogelijk en onverantwoord is om de aanvraag te doen vanuit zijn land van herkomst, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om minstens een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat het voor betrokkene mogelijk is om de aanvraag te doen vanuit zijn land van herkomst, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden."

Door louter de argumenten te herhalen die zij in haar initiële aanvraag heeft vermeld, volstaat niet om aan te tonen dat het bestuur die deze elementen beoordeelde en van een motivering voorzag, kennelijk onredelijk heeft geoordeeld.

Opnieuw verwijst de verzoekende partij in haar synthesesmemorie naar het gegeven dat zij in Armenië haar huisvesting en broodwinning heeft achtergelaten. Nu het duidelijk is dat de verzoekende partij niet de Armeense nationaliteit heeft en ook nooit in Armenië heeft gewoond, kan de verwerende partij worden gevolgd met haar betoog in haar nota met opmerkingen dat dit element een materiële misslag uitmaakt, zonet dient te worden vastgesteld dat dit argument in casu niet relevant is.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen, of haar beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen blijkt dan ook niet.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Voorts maakt de verzoekende partij in het licht van haar betoog niet duidelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. Dienvolgens maakt zij een schending van de door haar aangehaalde bepaling geenszins aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU